

MSB 210

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers -- directeur: David R. Hettema

Vanzelfsprekende waarheid

Door David R. Hettema

Er komt mogelijk een moment in het leven van een individuele gelovige, wanneer hij meer vertrouwd raakt met het Woord van God, dat hij of zij geconfronteerd wordt met een ingewikkeld geestelijk probleem. Er is een gedeelte van drie verzen in de Schrift dat gedurende honderden jaren verkeerd is begrepen, uitgelegd of weg verklaard. Het gevolg van deze verwarring is dat er tegenwoordig diverse religieuze groeperingen, ja zelfs kerkgenootschappen, bestaan die gebaseerd zijn op een verkeerd begrepen en onjuiste uitleg van de woorden van Christus Jezus die we in het laatste hoofdstuk van het Evangelie van Marcus kunnen vinden:

Marcus 16:15-18 *En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden. Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden.*

We zien overal om ons heen mensen die proberen om van dit gedeelte hun opdracht te maken en die verkondigen dat dit de basis is voor de christelijke kerk. Zogenaamde gebedsgenezers, charismatische mensen die beweren dat zij de gave hebben om in tongen te spreken en zelfs mensen die als bewijs van hun geloof slangen oppakken. De beloofde resultaten ziet men echter niet: de ziekenhuizen zijn niet leeg geraakt door de genezers, de kerkhoven blijven uitdijen. Het enige wat

deze ijverige, maar zichzelf misleidende, arbeiders tegenwoordig bereiken is het tegendeel van wat onze Heer heeft beloofd in het laatste vers van het evangelie van Marcus.

Marcus 16:20 *Doch zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden.*

De gelovige individuen die deze verzen zorgvuldig lezen, gaan mogelijk aan hun eigen geloof twijfelen als zij de woorden lezen: *Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen.* "Als ik een gelovige ben, moeten deze tekenen mij dan niet volgen?" "Maken deze gaven deel uit van het Christelijke leven in onze tijd?" "Ben ik wel alles wat God mij wil laten zijn?"

Deze vragen worden zeer duidelijk beantwoord in het Woord van God. Het heeft God, Die door Zijn Geest mensen heeft geïnspireerd om te schrijven, goed geacht bepaalde gebeurtenissen en woorden daarin op te laten nemen die bekendmaken wat de gelovige van deze tijd moet weten over de gaven van de Geest. Als de kennelijke feiten uit de Schrift worden onderkend, kan men spreken van 'deze vanzelfsprekende waarheden.'

Deze opdracht gaf onze Heer aan het einde van Zijn aardse bediening. Hij had overwinnend de kruisiging ondergaan en was opgewekt op de derde dag en Hij had nu veertig dagen met Zijn discipelen opgetrokken... *aan wie Hij Zich ook na zijn lijden met vele kentekenen levend heeft vertoond, veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk Gods betreft* (Handelingen 1:3).

Zijn laatste woorden tot hen gingen over de kracht die zij zouden ontvangen en die hun in staat zou stellen de opdracht die zij hadden ontvangen te volbrengen. Deze gave werd geschonken aan de 120 die samengekomen waren op het Pinksterfeest, net 10 dagen na Zijn hemelvaart. Hij had tegen hen gezegd: *gij zult kracht ontvangen, wanneer de heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde* (Handelingen 1:8).

Het hele verslag over die periode van 33 jaar in het boek Handelingen staat vol met de tekenen en wonderen van hen die de opdracht hadden ontvangen; *zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden.*

Aansluitend op die gebeurtenissen in het boek Handelingen vinden we de geschiedenis van Paulus. Dit *uitverkoren werktuig*, zoals de Heer hem noemde, moest veel dingen lijden toen hij het Koninkrijk Gods verkondigde voor koningen, volken en de kinderen Israëls. Zijn late verschijning op het toneel heeft niets afgedaan van de kracht en de effectiviteit van de gaven die hij van de Geest had ontvangen. Paulus was een door God aangestelde apostel en als zodanig was hij volkomen toegerust door de Heilige Geest om dat werk te doen, zoals hij zegt in II Corinthe 11:5, *ik acht toch volstrekt niet te hebben ondergedaan voor die onvergelykelijke apostelen.*

Paulus' vermogen om in tongen te spreken was geweldig, 'een uitzonderlijk linguïst.' We zullen hier Otis Q. Sellers citeren (Seed & Bread 6, **Tongentaal in de Bijbel**). *We weten zeker dat hij Hebreeuws sprak (Hand. 22:2) en Grieks (21:37). Omdat hij lang in het land Israël heeft gewoond zal hij vertrouwd zijn geweest met het Aramees en ook met de Romeinse taal die wij het Latijn noemen. Daarnaast had hij kennis van vele talen die hem door God gegeven waren ten behoeve van zijn omvangrijke bediening.*

Hieruit kunnen we opmaken waarop Paulus doelde toen Hij zei: *ik dank God, dat ik meer dan gij allen in tongen spreek* (I Corinthe 14:18). Het getuigenis van de Schrift aangaande de door God gegeven talenten aan de apostel Paulus wordt samengevat in Handelingen: *God deed buitengewone krachten door de handen van Paulus, zodat ook zweetdoeken of gordeldoeken van zijn lichaam aan de zieken gebracht werden en hun kwalen van hen weken en de boze geesten uitvoeren* (Handelingen 19:11-12).

Het is boeiend te zien dat zelfs de laatste hoofdstukken van Handelingen aantonen dat God getrouw bleef werken in Zijn apostel. Let eens op de geweldige wonderen die door Paulus in deze laatste twee hoofdstukken zijn verricht, waaruit duidelijk blijkt dat de kracht van God en de last van Zijn opdracht nog steeds van toepassing waren. In hoofdstuk 27 van Handelingen lezen we de fascinerende geschiedenis van de apostel Paulus die een gevangene was en onder bewaking van een Romeinse wacht naar Rome werd vervoerd om terecht te staan voor de rechterstoel van de keizer, een reis over zee van ten minste enkele maanden onder de gunstigste omstandigheden. Op het laatste traject van hun reis werd het schip overvallen door een zware storm (Handelingen 27:14-44) en gedurende twee weken spande de bemanning zich in om het schip drijvende te houden, maar de storm raasde onverminderd voort totdat zij uiteindelijk voor hun leven vreesden en bang waren dat allen aan boord zouden sterven. Maar God stuurde Zijn engel naar Paulus met de boodschap dat wegens Paulus niemand van de 276 mensen aan boord zijn leven zou verliezen, maar dat zij wel schipbreuk zouden leiden en op de kust geworpen zouden worden van een bepaald eiland. En dat gebeurde wonderbaarlijk precies zo.

In hoofdstuk 28 staken de bewoners van het eiland, nadat ieder het schip had verlaten en veilig op de kust was geland, een vuur aan om de verkleumde en natte overlevenden te verwarmen. Op dat moment gebeurde iets waaruit blijkt dat de woorden van de Heer nog steeds golden: *En toen Paulus een bos dor hout bijeengehaald had en op het vuur legde, kwam er door de hitte een adder uit en beet zich vast aan zijn hand. En toen de inlanders het dier aan zijn hand zagen hangen, zeiden zij tot elkaar: Deze man is zeker een moordenaar, die de wraakgodin niet wil laten leven, nu hij aan de zee ontkomen is. Maar hij schudde het dier af in het vuur, zonder enig letsel te ondervinden; zij echter verwachtten, dat hij zou opzwellen of plotseling dood neervallen. Doch toen zij na lang wachten zagen, dat zich niets ongewoons bij hem voordeed, sloeg hun mening om en zeiden zij, dat hij een god was* (Handelingen 28:3-6).

De tekenen van Gods macht waren daarmee nog niet tot een eind gekomen. Het verhaal werd vervolgd, evenals de wonderen. Paulus heeft de vader van Publius genezen en iedereen op het eiland die ziek was kwam naar hem toe. *Nu geschiedde het, dat de vader van Publius met ingewandskoortsen te bed lag; en Paulus ging tot hem en deed een gebed, en hij legde hem de handen op en genas hem. En toen dit geschied was, kwamen ook de anderen op het eiland, die ziekten hadden, en werden genezen* (Handelingen 28:8-9).

Een paar maanden later, toen hij ten slotte in Rome was aangekomen, riep Paulus de voornaamste Joden van de stad bij elkaar. Hij legde hen de door God gegeven boodschap uit die zij moesten horen, over het Koninkrijk van God en Jezus Christus.

Paulus werd toen door God geleid een uitspraak te doen die grote veranderingen op vele terreinen zou teweegbrengen, in het bijzonder dat nu Gods Reddingbrengende boodschap voor de volken van alle naties bestemd is, met de belofte dat het zijn doel zal bereiken. *Het zij dan onder u bekend dat*

de reddingbrengende boodschap van God vrij ter beschikking is gekomen aan de volken en zij zullen het horen! (Handelingen 28:28, vertaling O.Q. Sellers)

Hoewel de activiteiten van Paulus zich concentreerden in Rome gedurende ten minste de volgende twee jaar, werden ze daar niet beëindigd. Hij ging opnieuw reizen en later schreef hij in de slotwoorden van een brief aan Timotheüs iets wat op het eerste gezicht heel vreemd overkomt voor een machtige genezer: *Trofimus heb ik ziek achtergelaten te Milete.* (II Tim. 4:20). Waarom kon Paulus zijn vriend niet genezen? En verder in Filippensen 2:25-27 vertelt Paulus over Epafroditus die 'ziek geweest, de dood nabij' was en hij kon zijn medearbeider niet genezen. Het werd duidelijk dat er iets was veranderd.

Wat er veranderd was, is de manier waarop God handelde vanaf het moment dat de uitspraak in Handelingen 28:28 was gedaan. Dit nieuwe bestuur maakte een eind aan alle zichtbare gaven. De Handelingenperiode kende vele middelaars, zoals Paulus, door wie de gaven van de Geest werden uitgedeeld, maar vanaf nu geldt één belangrijk feit: *Want er is ... één middenaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus* (I Timotheüs 2:5). Timotheüs die een jonge gelovige was die door Paulus 'zijn zoon' werd genoemd, was ziek en Paulus was daarvan op de hoogte (I Timotheüs 5:23). Maar Paulus stuurde geen zweetdoek of gordeldoek. Hij stelde voor aan Timotheüs: *Drink voortaan niet (alleen) water, maar gebruik een weinig wijn voor uw maag en voor uw gedurige ongesteldheden* (I Timotheüs 5:23). Paulus bevond zich in dezelfde positie als waarin de hedendaagse gelovige blijkt te verkeren.

In een andere brief die geschreven werd vlak na de uitspraak in Handelingen 28:28 legt Paulus door inspiratie uit wat zich heeft voorgedaan. Filippensen 1:6 legt de vertwijfelde gelovige uit wat onze positie in deze tijd is met betrekking tot de gaven van de Geest. Zij zijn volkomen opgeschort tot aan het Koninkrijk van God, de Dag van Christus, zichtbaar wordt op aarde.

Hieronder volgt een vertaling van Otis Q. Sellers van Filippensen 1:6, *Tot de zekere en vaste overtuiging gekomen zijnde betreffende deze zaak, namelijk dat Degene die een goed werk in jullie is begonnen, dat zal uitstellen tot op de dag van Christus Jezus.* De gelovige van deze tijd is verzegeld met de Geest van de belofte, de Heilige, Die het onderpand is van ons volle erfdeel, in verband met de verlossing van dat wat is verkregen voor de verheerlijking van Zijn heerlijkheid (Efeze 1:13,14).

EINDE

Voor meer informatie over dit onderwerp zie Otis Q. Sellers' Seed & Bread nummers 6, *Tongentaal in de Bijbel* en 7, *De Handelingenbedeling*.